Fluvoxamine: A Review of Its Mechanism of Action and Its Role in COVID-19

https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fphar.2021.652688/full

ฟลูวอกชามีน: การพิจารณากลไกการทำงานของยาและบทบาทใน โรคโควิด 19

Vikas P. Sukhatme¹*, Angela M. Reiersen², Sharat J. Vayttaden³ และ Vidula V. Sukhatme⁴,⁵

¹แผนกเภสัชกรรมและ Morningside Center for Innovative and Affordable Medicine คณะ แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอมอรี แอตแลนตา รัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา

²แผนกจิตเวช คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยวอชิงตันในเซนต์หลุยส์ เซนต์หลุยส์ รัฐมิสซูรี สหรัฐอเมริกา

³นักวิจัยอิสระ หมู่บ้านมอนท์โกเมอรี่ รัฐแมรีแลนด์ สหรัฐอเมริกา

⁴GlobalCures, Inc. นิวตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา

⁵แผนกระบาดวิทยา วิทยาลัยสาธารณสุข Rollins มหาวิทยาลัยเอมอรี แอตแลนตา รัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา

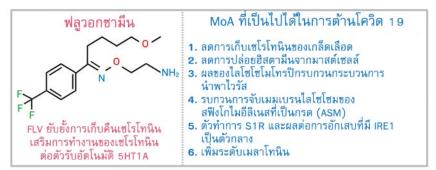
ฟลูวอกซามีนเป็นยายับยั้งการเก็บคืนเซโรโทนินแบบจำเพาะที่สามารถทนต่อฤทธิ์ยาได้ดี จัดหาได้ ทั่วไป และมีราคาไม่แพง ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าสามารถป้องกันอาการทรุดลงในทางคลินิกสำหรับ ผู้ป่วยโรคโคโรนาไวรัส 2019 (โควิด 19) ที่มีอาการไม่รุนแรง จากการศึกษาแบบสุ่มในกลุ่มเล็ก แบบอำพรางสองฝ่ายและควบคุมด้วยยาหลอก ฟลูวอกซามีนเป็นตัวทำการชนิดหนึ่งสำหรับตัวรับ ซิกมา-1 ซึ่งควบคุมการอักเสบ ในที่นี้เราได้พิจารณาเนื้อหาของสิ่งตีพิมพ์ซึ่งระบุถึงกลไกการ ทำงานที่สำคัญของฟลูวอกซามีนและยา SSRI ชนิดอื่นๆ ว่าอาจมีบทบาทในการรักษาโควิด 19 ผล ของยาเหล่านี้ได้แก่: ลดการรวมตัวของเกล็ดเลือด ลดการสลายแกรนูลของมาสต์เซลล์ ขัดขวาง การนำพาไวรัสของเอนโดไลโซโซม ควบคุมการอักเสบจาก 10 ที่ใช้เอนไซม์อิโนซิทอล และระดับ เมลาโทนินที่เพิ่มขึ้น ซึ่งโดยรวมแล้วส่งผลต้านไวรัสโดยตรง ควบคุมภาวะการแข็งตัวของเลือด ผิดปกติ หรือบรรเทาการผลิตไซโตไคน์จำนวนมาก ซึ่งบ่งบอกถึงอาการระดับรุนแรงของโควิด 19

บทนำ

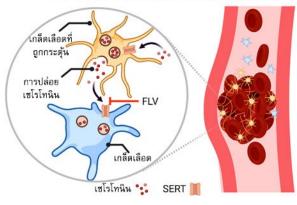
พบว่ายาฟลูวอกซามีน (FLV) ซึ่งเดิมทีใช้สำหรับรักษาโรคย้ำคิดย้ำทำ (OCD) มีการทำงานที่มาก ที่สุดในบรรดายา SSRI ทั้งหมดที่ตัวรับซิกมา-1 (S1R) ที่มีความสามารถจับตัวรับระดับนาโนโมลต่ำ (Narita และคณะ, 1996) ผลของ FLV ต่อ S1R ช่วยส่งเสริมการงอกของนิวไรต์ในเซลล์ PC 12 ที่ มีผลจากปัจจัยการเจริญของเซลล์ประสาท (NGF) (Nishimura และคณะ, 2008; Ishima และคณะ, 2014) S1R เป็นโปรตีนแชเพอโรนที่ร่างแหเอนโดพลาซึมซึ่งมีคุณสมบัติต้านการอักเสบ (Ghareghani และคณะ, 2017) การต้านการอักเสบของ FLV น่าจะเกิดจากคุณสมบัติในการควบคุม S1R ซึ่งปรับการตอบสนองทางภูมิคุ้มกันทั้งภูมิโดยกำเนิดและภูมิแบบปรับเปลี่ยนได้ (Szabo และคณะ, 2014) S1R ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ควบคุมการอักเสบอันเนื่องจากเอนไซม์ 1a (IRE1) ที่ใช้อิโนซิทอล (Rosen และคณะ, 2019) (ภาพประกอบ 1)

ภาพประกอบ 1 ศักยภาพของกลไกการต้านโควิด 19 ของฟลูวอกชามีน ภาพประกอบ สร้างด้วย Biorender

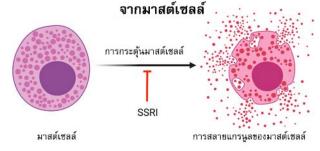
ฟลูวอกซามีน อาจเป็นยาที่สามารถ นำมาใช้ประโยชน์ใหม่ เพื่อรักษาโควิด 19

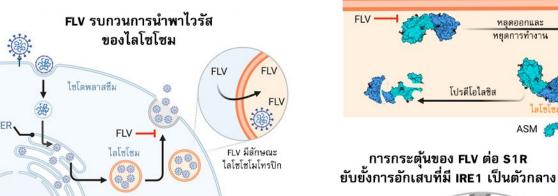
FLV ลดการเก็บเซโรโทนินของเกล็ดเลือด

SSRI ลดการปล่อยฮิสตามีน

FLV รบกวนการจับเมมเบรน ไลโซโซมของ ASM

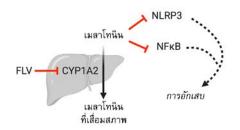

FLV ยับยั้งการเสื่อมสภาพของเมลาโทนิน

SARS-CoV-2 ออกจากเซลล์โดย

อาศัยการเคลื่อนที่ของไลโซโซม

นิวเคลียส

INALUSU ER ที่สัมพันธ์กับ ไมโทคอนเดรีย (MAM)

FLV และยา SSRI ชนิดอื่นๆ สามารถควบคุมกิจกรรมของไซโตไคน์การอักเสบและการแสดงออก ของยืนทั้งในโมเดลการอักเสบในเซลล์และในสัตว์ (Taler และคณะ, 2007; Tynan และคณะ, 2012; Rafiee และคณะ, 2016; Ghareghani และคณะ, 2017; Naji Esfahani และคณะ, 2019; Rosen และคณะ, 2019) ศักยภาพของ FLV ในการบรรเทาการผลิตไซโตไคน์จำนวนมาก ทำให้มีนัยต่อโรคโควิด 19 ความรุนแรงของโควิด 19 มีความเชื่อมโยงกับระดับสารสื่อกลางการ อักเสบที่เพิ่มขึ้น ซึ่งรวมถึงไซโตไคน์และคีโมไคน์ (Chen G. และคณะ, 2020; Chen N. และคณะ, 2020; Huang และคณะ, 2020; Tay และคณะ, 2020) มีการรายงานว่าตัวทำการ S1R ชนิดอื่นๆ เช่น ฟลูออกซิทีน มีกิจกรรมต้านไวรัส (Zuo และคณะ, 2012; Bauer และคณะ, 2019) การศึกษา เหล่านี้ทำให้ศักยภาพในการรักษาโควิด 19 ของตัวทำการ FLV และ S1R ได้รับความสนใจมากขึ้น (Vela, 2020; Hashimoto, 2021)

บทความนี้จะแสดงกลไกการทำงานที่ซ่อนอยู่ภายใต้คุณสมบัติต้านการอักเสบและต้านไวรัสของยา FLV โดยครอบคลุมการศึกษาก่อนการวิจันทางคลินิกถึงผลของตัวทำการ FLV และ S1R ต่อการ อักเสบ และสรุปข้อมูลทางคลินิกที่มีในขณะนี้สำหรับการรักษาโควิด 19 ด้วย FLV

ข้อบ่งใช้ยาฟลูวอกซามีน

ฟลูวอกซามีนมาลีเอตมีทั้งแบบยาเม็ดที่ปล่อยยาทันที และแบบแคปซูลซึ่งควบคุมการปล่อยยา FLV ถูกระบุว่าใช้เพื่อรักษาอาการย้ำคิดและอาการย้ำทำในผู้ป่วย OCD ยา FLV มีค่าครึ่งชีวิต 9–28 ชม. ขึ้นอยู่กับสูตรยา และมีขนาดยาที่แนะนำ 100–300 มก./วัน (FDA, 2012)

กลไกการทำงานเดิม

การยับยั้งตัวนำพาเซโรโทนิน

FLV ยับยั้งการเก็บคืนเซโรโทนินที่ตัวนำพาเซโรโทนินที่อาศัยโซเดียม (SERT) ของเยื่อหุ้มเซลล์ ประสาท ช่วยเสริมการทำงานของเซโรโทนินต่อตัวรับอัตโนมัติ 5HT1A (<u>Dell'Osso และคณะ, 2005</u>; <u>FDA, 2012</u>) FLV มีความสามารถจับตัวรับน้อยและไม่มีนัยสำคัญต่อตัวรับอะดรีเนอร์จิก α1, α2, β, มัสคารินิก, โดปามีน D2, ฮิสตามีน H1, GABA เบนโซไดอะซีปีน, โอปิเอต, 5-HT1 หรือ 5-HT2 (<u>Irons, 2005</u>)

กลไกการทำงานต่อโควิด 19 ที่เป็นไปได้

การรวมตัวของเกล็ดเลือด

เกล็ดเลือดต้องการเอนไซม์ในการสังเคราะห์เซโรโทนิน (<u>Ni และ Watts, 2006</u>) SERT ช่วยให้ สามารถรับเซโรโทนินจากพลาสมาได้อย่างรวดเร็ว (Vanhoutte 1991) ขณะที่เกิดลิ่มเลือด เกล็ด เลือดจะปล่อยเซโรโทนินซึ่งเอื้อให้เกิดการแข็งตัวของเลือดจากการรวมตัวของเกล็ดเลือด (Berger และคณะ, 2009) (ภาพประกอบ 1) และทำให้มีการเรียกนิวโทรฟิลมากขึ้น (Duerschmied และ คณะ, 2013) SSRI จึงสามารถเพิ่มระยะเวลาที่เลือดมีการใหล (Leung และ Shore 1996) หรือลด เซโรโทนินในซีรัมได้ >80% และลดการเรียกนิวโทรฟิล (Duerschmied และคณะ, 2013) เกล็ด เลือดจากผู้ที่ได้รับการรักษาด้วย SSRI และเกล็ดเลือดจากหนูเมาส์ที่น็อคเอาท์ SERT แสดงถึงการ รวมตัวที่ลดลง (Celada และคณะ, 1992; Carneiro และคณะ, 2008; McCloskey และคณะ, 2008) ค่าการจับเป็นก้อนและการแข็งตัวของเลือดของผู้ป่วยที่ได้รับยาต้านซึมเศร้าเซโรโทนินต่ำ กว่าผู้ป่วยที่ไม่ได้รับยาต้านซึมเศร้าเซโรโทนิน (Geiser และคณะ, 2011) สภาวะเซโรโทนินเกินคือ สิ่งที่แยกแยะภาวะหายใจลำบากเฉียบพลันจากโควิด 19 และที่ไม่ใช่จากโควิด 19 ในทางชีวเคมี (Zaid และคณะ, 2021) และในทางคลินิก (Helms และคณะ, 2020a; Helms และคณะ, 2020b) ชึ่งน่าจะเป็นสภาพทางพยาธิวิทยาในอวัยวะต่างๆ (มีลักษณะเดียวกับกลุ่มอาการเซโรโทนิน, F. Jalali—การสำรวจและการสื่อสารด้วยตนเอง) และอาจมีจุดเริ่มต้นจากภาวะตอบสนองของเกล็ด เลือดมากเกินไปที่เนื่องจากภูมิคุ้มกัน (Althaus และคณะ, 2020; Nazy และคณะ, 2021) (Zaid และคณะ, 2021) เป็นผลให้เกล็ดเลือดมีการสลายแกรนูลเซโรโทนินจำนวนมากเข้าสู่พลาสมา

ความบกพร่องที่เกิดขึ้นร่วมกันของการเก็บคืนเซโรโทนินอาจทำให้สภาวะเซโรโทนินเกินดังกล่าว เลวร้ายยิ่งขึ้น การขจัดเซโรโทนินต้องอาศัยผนังหลอดเลือดปอด*ที่อยู่ในสภาพดี* (Thomas และ Vane 1967; Joseph และคณะ, 2013) ซึ่งจะมีสภาพเสียหายในผู้ป่วยโควิด 19 (Ackermann และ คณะ, 2020) การลดการปล่อยเซโรโทนินของเกล็ดเลือดสามารถทำได้โดยใช้ SSRI *ในระยะ เรื้อรัง* หรือ *แสดงอาการครั้งแรก* (Cloutier และคณะ, 2018) เนื่องจาก SSRI จะช่วยพร่อง ส่วนประกอบเซโรโทนินของเกล็ดเลือด (Narayan และคณะ, 1998; Javors และคณะ, 2000) อย่างไรก็ตาม การเริ่มใช้ SSRI กรณีแสดงอาการครั้งแรก ในระยะหลังจากนั้น ซึ่งมีอาการของโควิด 19 ระดับปานกลางหรือรุนแรง อาจทำให้เกิดอันตรายซึ่งไม่สามารถคาดการณ์ได้ หากมีสภาวะเซโรโทนินเกินอยู่แล้ว (Zaid และคณะ, 2021) เว้นแต่จะมีการปรับสมดุลเนื่องจากผลดีอื่นๆ ของ SSRI ที่จริงแล้วแอนทาโกนิซึมของเซโรโทนินโดยตรงซึ่งมุ่งเป้าเจาะจงตัวรับเซโรโทนิน 2 A, B และ C

ต่อยาต่างๆ เช่น ไซโปรเฮปทาดีนหรือเมอร์เทซาปืนในระยะดังกล่าว อาจส่งผลที่พึงประสงค์ และ กำลังมีการศึกษาต่อไป (F. Jalali—จากการสื่อสารส่วนตัว)

มีการทดลองสามครั้งซึ่งได้ประเมินถึงประโยชน์ของยาต้านการแข็งตัวของเลือดในการรักษาโควิด 19 ว่าสามารถป้องกันไม่ให้ผู้ป่วยโควิด 19 ที่ต้องรับการช่วยเหลือในหน่วยรักษาพยาบาลผู้ป่วยขั้น วิกฤติ (ICU) มีอาการป่วยระดับวิกฤติ (NHLBI, 2020) ยาต้านการแข็งตัวของเลือดซึ่งใช้ในการ บำบัดไม่ได้ลดความจำเป็นในการเข้ารักษาใน ICU ในกลุ่มผู้ป่วยดังกล่าว เนื่องจากการรับยาต้าน การแข็งตัวของเลือดซึ่งใช้ในการบำบัดเต็มโดสจะเพิ่มความเสี่ยงของภาวะตกเลือด FLV จึงอาจ ยับยั้งการแข็งตัวของเลือดได้อย่างปลอดภัยมากกว่า

การสลายแกรนูลของมาสต์เซลล์

มาสต์เซลล์ (MC) ของมนุษย์คือแหล่งกักเก็บไวรัสสำหรับไวรัส RNA เช่น HIV (Sundstrom และ คณะ, 2004) ตัวรับเหมือนยืน I ที่สามารถเหนี่ยวนำด้วยกรดเรดิโนอิกของมาสต์เซลล์ สามารถ ตรวจจับไวรัส RNA ได้ (Fukuda และคณะ, 2013) ไวรัสอาจเป็นสาเหตุให้ MC เกิดการสลาย แกรนูลในช่องทางสัญญาณที่อาศัยสฟิงโกซีน-1-ฟอสเฟต (S1P) (Wang และคณะ, 2012) MC บ่ง บอกถึงเอนไซม์แปลงแองจิโอเทนซิน 2 (ACE2) ซึ่งเป็นตัวรับหลักสำหรับการเข้าสู่เซลล์ของ SARS-CoV-2 จึงสามารถระบุเส้นทางที่ MC อาจกลายเป็นโฮสต์สำหรับไวรัสดังกล่าว (Theoharides, 2020) การตัดเนื้อเยื่อปอดของผู้ป่วยโควิด 19 ไปตรวจหลังเสียชีวิตทำให้พบความ เชื่อมโยงระหว่างภาวะน้ำท่วมปอดและลิ่มเลือดกับ MC ที่มีการทำงาน (Motta Junior และคณะ, 2020) ยาต้านซึมเศร้าสามารถลดการปล่อยฮิสตามีนจาก MC ได้เช่นกัน (Ferjan และ Erjavec 1996) SSRI เช่น ฟลูออกซิทีน สามารถลดระดับ mRNA ของโปรดีเอส-1 ใน MC ได้ (Chen และคณะ, 2008) ดังนั้น ยา SSRI เช่น FLV จึงสามารถลดการปล่อยไซโตไคน์จำนวนมากในผู้ป่วยโควิด 19 ได้ (ภาพประกอบ 1) เนื่องจากการตอบสนองที่ผิดปกติของ MC ต่อ SARS-CoV-2

การเกิดไลโซโซโมโทรปิก

ตัวทำการ S1R เช่น FLV และ มีลักษณะใลโซโซโมโทรปิก (<u>Hallifax และ Houston, 2007</u>; <u>Kazmi และคณะ, 2013</u>) ฟลูวอกซามีนมีค่า pKa คาดการณ์ 8.86 (<u>DrugBank, 2005</u>; <u>Wishart และคณะ, 2018</u>) และมีความไวต่อโปรโตเนชันภายในช่วง pH ทางสรีรวิทยา ยาพื้นฐานในรูปแบบที่เป็นชั้ว น้อยกว่าและไม่แตกตัวจะสามารถข้ามเมมเบรนได้อย่างง่ายดาย ยาพื้นฐานเช่น FLV สามารถรับ โปรตอนในไลโซโซม ซึ่งสกัดกั้นส่วนย่อยซึ่งขณะนี้มีประจุไม่ให้ข้ามเมมเบรน โดยที่โคโรนาไวรัส β เช่น SARS-CoV-2 และไวรัสโรคตับอักเสบในหนูเมาส์ (MHV) ใช้การเคลื่อนที่ของไลโซโซมเพื่อ

หลบจากเชลล์ที่ติดเชื้อ (<u>Ghosh และคณะ, 2020</u>) (<u>ภาพประกอบ 1</u>) GRP78/BIP ซึ่งเป็นแชเพอ โรนที่เอื้อให้เกิดการติดเชื้อโคโรนาไวรัส (<u>Chu และคณะ, 2018</u>; <u>Ha และคณะ, 2020</u>) จะถูกปล่อย ร่วมกับโคโรนาไวรัส β ผ่านช่องทางนี้ (<u>Ghosh และคณะ, 2020</u>) โปรตีนช่วงการถอดรหัส 3A (ORF3a) ของ SARS-CoV (<u>Gordon และคณะ, 2020</u>) คือวิโรโพรินที่เจาะจงไลโซโซม (<u>Ghosh และคณะ, 2020</u>) ซึ่งขัดขวางการปรับเป็นกรด (<u>Yue และคณะ, 2018</u>) และมีส่วนร่วมในการออก จากเซลล์ของไวรัส (<u>Lu และคณะ, 2006</u>; <u>Castano-Rodriguez และคณะ, 2018</u>; <u>Yue และคณะ, 2018</u>) เมื่อโคโรนาไวรัส β ออกจากเซลล์ที่ติดเชื้อผ่านไลโซโซม ยาไลโซโซโมโทรปิกเช่น FLV อาจมีผลต้านไวรัสสำหรับไลโซโซมที่มีไวรัส (<u>Homolak และ Kodvanj, 2020</u>) (<u>ภาพประกอบ 1</u>)

สฟิงโกไมอีลิเนสที่เป็นกรด

ยาไลโซโซโมโทรปิกจะแทนที่สฟิงโกไมอีลิเนสที่เป็นกรด (ASM) จากเมมเบรนไลโซโซม ซึ่ง นำไปสู่การเสื่อมสภาพ (Breiden และ Sandhoff, 2019) (ภาพประกอบ 1) การรักษาหนูเมาส์โดย ใช้ตัวทำการ S1R เช่นฟลูออกซิทีน (Hashimoto, 2015) ช่วยลดทั้งกิจกรรมสฟิงโกไมอีลิเนสที่ เป็นกรดและระดับโปรตีนในนิวรอน (<u>Gulbins และคณะ, 2013</u>) ซึ่งสอดคล้องกับโปรตีโอไลซิส บางส่วนของสฟิงโกไมอีลิเนสที่เป็นกรดเนื่องจากฟลูออกซิทีน (Kornhuber และคณะ, 2008) ฟลูอ อกซิทีนมีประสิทธิภาพในการยับยั้งการเข้าสู่เซลล์และการทำสำเนาของ SARS-CoV-2 ในกลุ่ม เซลล์วีโร E6 (Schloer และคณะ, 2020) และยังช่วยให้เกิดกิจกรรมต้านไวรัสสำหรับไวรัสชนิดย่อย ของไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ A (Schloer และคณะ, 2020) ตัวทำการ S1R เช่น เอสซิตาโลแพรม และ ฟลูออกซิทีน (Hashimoto, 2015) สามารถป้องกันการติดเชื้อของวีโรเซลล์สำหรับอนุภาคไวรัส เทียมของไวรัสโรคปากอักเสบพุพองซึ่งมีโปรตีนหนามของ SARS-CoV-2 (หนาม pp-VSV-SARS-CoV-2) (Carpinteiro และคณะ, 2020) ยาต้านซึมเศร้า เช่น อะมิทริปไทลีน สามารถป้องกันการ ติดเชื้อของเซลล์ Caco-2 ของมนุษย์ต่อ SARS-CoV-2 และการรักษาอาสาสมัครโดยให้อะมิทริป ไทลีนปริมาณเล็กน้อยสามารถป้องกันการติดเชื้อของเซลล์เนื้อเยื่อบผิวโพรงจมกที่เพิ่งคัดแยกใหม่ ต่อส่วนหนาม pp-VSV-SARS-CoV-2 (Carpinteiro และคณะ, 2020) การยับยั้งสฟิงโกไมอีลิเนสที่ เป็นกรดด้วยยาเหล่านี้สามารถป้องกันการแปลงสพิงโกไมอีลินเป็นฟอสฟอริลโคลีนและเซราไมด์ ได้ เนื่องจากการมีเซราไมด์สูงในเมมเบรนเซลล์จะเอื้อต่อการเข้าสู่เซลล์ของไวรัส การลดเซราไมด์ จึงอาจป้องกันการติดเชื้อได้ (Carpenteiro และคณะ, 2020) ดังนั้น การทำงานเชิงยับยั้งของสฟิง โกไมอีลิเนสที่เป็นกรดด้วยยาไลโซโซโมโทรปิกจึงเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการควบคุมไวรัสด้วยยา ต้านซึมเศร้า

กิจกรรมของตัวรับซิกมา 1

S1R ถูกคันพบในปี 1976 (Martin และคณะ, 1976) และทำสำเนาในปี 1996 (Hanner และคณะ, 1996) ซึ่งสามารถควบคุมการส่งสัญญาณ Ca²+ ของ ER-ไมโทคอนเดรีย และการอยู่รอดของเซลล์ (Hayashi และ Su 2007) การเจาะจง S1R ด้วย FLV ช่วยควบคุมการสร้างใชโตไคน์ในเซลล์เดน ใดรต์จากโมโนไซต์ของมนุษย์ (Szabo และคณะ, 2014) มาโครฟาจจากไขกระดูก (BMDM) S1R น็อคเอาท์ (KO) ส่งเสริมการอักเสบในโมเดลการช็อคจากเอนโดท็อกซิน ซึ่งมี mRNA IL-6 และ IL-1β ระดับสูงกว่า และมีการหลั่งโปรตีน IL-6 สูงกว่าเมื่อเทียบกับ BMDM ธรรมชาติ (WT) (Rosen และคณะ, 2019) ในทางตรงข้าม การแสดงออกของใชโตไคน์ต้านการอักเสบ IL-10 ไม่ได้รับผลกระทบใน BMDM S1R KO (Rosen และคณะ, 2019) การแสดงออกมากเกินไปของ S1R ใน HEK ซึ่งแสดงออก mTLR4/MD2/CD14 มีลักษณะต้านการอักเสบในโมเดลการช็อคจาก เอนโดท็อกซิน เมื่อเปรียบเทียบกับ HEK ที่มีระดับ S1R ปกติ พบว่าเซลล์ที่มีระดับ S1R สูงกว่าจะมี ระดับ IL-8 ต่ำกว่า ในการกระตุ้น LPS (ρ < 0.05) ในระบบอื่นๆ FLV ช่วยเพิ่ม IL-10 (Kalkman และ Feuerbach, 2016; Nazimek และคณะ, 2017) FLV จึงอาจช่วยควบคุมภาวะอักเสบมาก ผิดปกติเนื่องจาก SARS-CoV-2 ด้วยระดับ S1R (ภาพประกอบ 1)

ในอีกด้านหนึ่ง การตรวจการรบกวนทางยีนได้แสดงให้เห็นว่าการพร่อง S1R จะ*ลด*การทำสำเนา ไวรัส SARS-CoV-2 ในกลุ่มเซลล์เนื้อเยื่อบุชั้นฐานของถุงลมปอดมนุษย์ที่มีมะเร็งชนิดต่อมซึ่ง แสดงออกถึงเอนไซม์แปลงแองจิโอเทนซิน I 2 (A549-ACE2) (Gordon และคณะ, 2020) ตัวทำ การ S1R เช่น เดกซ์โทรเมทอร์แฟน สามารถเพิ่มการทำสำเนาไวรัส ซึ่งเป็นไปตามข้อมูลยีนนี้ (Gordon และคณะ, 2020) อย่างไรก็ตาม นักวิจัยซึ่งตรวจสอบข้อมูลค่ารักษาพยาบาลของผู้ป่วยโค วิด 19 จำนวนเกือบ 740,000 รายในสหรัฐอเมริกา พบว่าผู้ป่วยที่ได้รับยาต้านอาการทางจิตที่ เจาะจง S1R มีแนวโน้มที่จะต้องใช้เครื่องช่วยหายใจเพียงครึ่งเดียวเมื่อเทียบกับผู้ที่ใช้ยาต้านอาการ ทางจิตชนิดอื่นๆ (Gordon และคณะ, 2020)

ผลต่อระบบประสาทเป็นหนึ่งในลักษณะที่พบร่วมกันของโคโรนาไวรัสในมนุษย์ (<u>Bale</u>, <u>2015</u>; <u>Dube และคณะ, 2018</u>) ตัวรับหลายชนิดอาจเกี่ยวข้องกับผลต่อระบบประสาทและการเข้าสู่ เซลล์ประสาทของ SARS-CoV-2 (<u>Armocida และคณะ, 2020</u>) ตัวรับชิกมามีการแสดงออกอย่าง กว้างขวางใน CNS (<u>Yesilkaya และคณะ, 2020</u>) การปรับลดการแสดงออกของโปรตีน S1R ทำให้ การเริ่มตันการทำสำเนา RNA ของไวรัสตับอักเสบ C (HCV) ในเซลล์มะเร็งตับของมนุษย์ด้อย ประสิทธิภาพลง (<u>Friesland และคณะ, 2013</u>) BD1047 ซึ่งเป็นตัวต้านตัวรับ S1R แบบจำเพาะชนิด หนึ่ง สกัดกั้นการกระตุ้นที่มีโคเคนเป็นสารตัวกลางของการแสดงออกของไวรัสภูมิคุ้มกันบกพร่องใน

มนุษย์ (HIV-1) ในฟาโกไซต์ชนิดโมโนนิวเคลียร์ระบบประสาท เช่น ไมโครเกลีย (<u>Gekker และ คณะ, 2006</u>) S1R จึงน่าจะเกี่ยวข้องในการแพร่ของไวรัส RNA ชนิดอื่นๆ เช่น SARS-CoV-2 ใน ระบบประสาท

เอนไซม์ที่ต้องการอิโนซิทอล 1a และการกินตัวเองของเซลล์

TLR4 ที่กระตุ้นด้วยเอนโดท็อกซิน จะทำให้ IRE1 ทำงาน (Martinon และคณะ, 2010) และควบคุม การสร้างใชโดไคน์ส่งเสริมการอักเสบ (Qiu และคณะ, 2013) โปรตีน SARS-CoV E ปรับลด ช่องทางของ IRE1 และ SARS-CoV ที่ขาดยืนเปลือก (E) (rSARS-CoV-ΔE) ถูกยับยั้ง ใน ร่างกาย (DeDiego และคณะ, 2011) ตัวยับยั้ง IRE1 เช่น STF-083010 กู้คืนหนูเมาส์ S1R KO ใน โมเดลเอนโดทอกซีเมีย (Rosen และคณะ, 2019) IRE1 จำเป็นสำหรับการกินตัวเองของเซลล์ใน ระหว่างการดิดเชื้อไวรัสหลอดลมอักเสบติดต่อ (IBV) ซึ่งเป็นแกมม่าโคโรนาไวรัส (Fung และ Liu, 2019) SARS-CoV ถ่ายแบบโปรตีน nsp2, 3 และ 8 ซึ่งเกิดขึ้นในไซโตพลาสซึมคอมเพล็กซ์ และ พบร่วมในไซต์เดียวกับ LC3 ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้โปรตีนสำหรับแวคิวโอลกินตัวเอง (Prentice และคณะ, 2004) โปรตีนถ่ายแบบไวรัส nsp6 ของ IBV ทำให้เกิดการกินตัวเองของเซลล์ในการตรวจครั้งหนึ่ง (Cottam และคณะ, 2011) การศึกษาอื่นๆ ที่พิจารณาในที่นี้ (Yang และ Shen, 2020) บ่งบอกว่า การกินตัวเองของเซลล์ไม่ได้เกี่ยวข้องใน SARS-CoV โดยตรง ความคลาดเคลื่อนเหล่านี้อาจมี สาเหตุจากการทดสอบไวรัสและเซลล์ชนิดต่างกันในการศึกษาต่างๆ

เมลาโทนิน

ไวรัส SARS-CoV-2 สามารถกระตุ้นอินฟลามาโซม NLRP3 (van den Berg และ Te Velde, 2020) และเมื่อเกิดขึ้นร่วมกับการกระตุ้นการทำงานของ NF-кВ จะสามารถเหนี่ยวนำให้เกิดการผลิตไซโต ไคน์จำนวนมาก (Ratajczak และ Kucia, 2020) เมลาโทนินสามารถบรรเทาการอักเสบผ่าน ช่องทางเหล่านี้ได้ และการได้รับเมลาโทนินหลังใส่ท่อช่วยหายใจมีความสัมพันธ์กับผลลัพธ์ที่พึง ประสงค์ในผู้ป่วยโควิด 19 (และที่ไม่ใช่โควิด 19) (Garcia และคณะ, 2015; Ramlall และคณะ, 2020) FLV สามารถเพิ่มระดับเมลาโทนินโดยการยับยั้ง CYP1A2 ซึ่งเป็นสมาชิกของเอนไซม์ใน ชูเปอร์แฟมิลีไซโตโครม P450 (Hartter และคณะ, 2001) (ภาพประกอบ 1)

ยายับยั้งการเก็บคืนเซโรโทนินแบบจำเพาะและตัวทำการสำหรับตัวรับชิกมา 1 ส่งผลต้านไวรัสโดยตรงต่อไวรัสอื่นๆ หรือไม่?

แบบอย่างสำหรับการใช้ยายับยั้งการเก็บคืนเซโรโทนินแบบจำเพาะเพื่อรักษาการติด เชื้อไวรัสอื่นๆ

เอนเทอโรไวรัสเป็นไวรัส RNA ที่ไม่มีเปลือก โปรตีนที่ไม่เป็นโครงสร้าง 2C คือหนึ่งในโปรตีนที่ ได้รับการอนุรักษ์มากที่สุด และมีกิจกรรมของเอทีพีเอสและกิจกรรมของเฮลิเคส RNA ที่คาดหมาย (Cheng และคณะ, 2013) ฟลูออกซิทีนมีกิจกรรมต้านไวรัส ในหลอดทดลองต่อ เอนเทอโรไวรัสชนิด В และ D (Zuo และคณะ, 2012; Ulferts และคณะ, 2013) ฟลูออกซิทีนมีการจับกับโปรตีนที่ไม่ เป็นโครงสร้าง 2C โดยตรง (Manganaro และคณะ, 2020) เอนเทอโรไวรัสบางสายพันธุ์ที่ต้านทาน ฟลูออกซิทีน เช่น คอกแซกกีไวรัส B3 และ B4 มีการกลายพันธุ์ของโปรตีน 2C (Ulferts และคณะ, 2013; Alidjinou และคณะ, 2019) สิ่งนี้สนับสนุนแนวคิดว่าอันตรกิริยาระหว่างฟลูออกซิทีนและ โปรตีน 2C มีความจำเป็นต่อผลต้านไวรัส

การตอบสนองความเครียดของร่างแหเอนโดพลาซึม

การติดเชื้อไวรัสอาจกระต้นการตอบสนองของโปรตีนไม่ม้วนพับ (UPR) ซึ่งเป็นการตอบสนอง ความเครียดของ ER อย่างหนึ่ง เนื่องจาก ER มีโปรตีนที่เข้ารหัสไวรัสมากเกินไป (Kim และคณะ, 2008) และยังสามารถเหนี่ยวนำให้เกิดการกินตัวเองของเซลล์ (Bernales และคณะ, 2006; Ogata และคณะ, 2006) โปรตีนสัญญาณ ER เช่น IRE1, ไคเนส ER คล้าย PRKR (PERK) และปัจจัยการ ถอดรหัสสั่งงาน 6 (ATF6) จะควบคุม UPR เกี่ยวข้องในการทำสำเนาไวรัสและปรับการตอบสนอง โดยกำเนิดของโฮสต์ (Xue และคณะ, 2018) ความเครียดของ ER ที่โน้มน้าวโดยไวรัสมีความ จำเป็นต่อการกระตุ้นการกินตัวเองของเซลล์ การทำสำเนาไวรัส และการก่อโรคสำหรับไข้โรค ้ไข้เลือดออก (Lee และคณะ, 2018) ไซโตเมกาโลไวรัสโรคโมรีนกระตุ้นช่องทางของ IRE1 เพื่อ คลายการยับยั้งโดย mRNA ที่แยกออกของโปรตีนจับ X บอกซ์ 1 (Hinte และคณะ, 2020) การติด เชื้อโคโรนาไวรัสจะเพิ่มความเครียดของ ER และกระตุ้นให้เกิด UPR (Fung และคณะ, 2016) โปรตีน S ในโคโรนาไวรัส β จะควบคุม UPR เพื่อเอื้อต่อการทำสำเนาไวรัส (Chan และคณะ, 2006; Versteeg และคณะ, 2007) โคโรนาไวรัส a ซึ่งเป็นไวรัสลงกระเพาะชนิดแพร่ได้ (TGEV) ็จะกระตุ้นความเครียดของ ER จากการเหนี่ยวนำโดย UPR ซึ่งโดยส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการกระตุ้น แกน 2a ปัจจัยเริ่มต้น PERK ยูคาริโอต (Xue และคณะ, 2018) การตอบสนองความเครียดของ ER จึงสำคัญอย่างยิ่งต่ออันตรกิริยาระหว่างโฮสต์-ไวรัส ในการติดเชื้อชนิดต่างๆ เราได้อภิปรายไปแล้ว ข้างต้นว่า S1R เป็นตัวควบคุมของ IRE1 และการกินตัวเองของเซลล์ได้อย่างไร ตัวทำการ S1R เช่น FLV จึงอาจมีบทบาทในการควบคุมการติดเชื้อไวรัสนอกเหนือจาก SARS-CoV-2 จากการ ควบคุมความเครียดของ ER และ UPR ที่คาดหมาย

ผลในระยะพรีคลินิกของฟลูวอกซามีนต่อการอักเสบ

หนูเมาส์ S1R KO ได้แสดงถึงอัตราการตายที่สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ WT ในโมเดลภาวะติดเชื้อ ในกระแสเลือดต่ำกว่าระดับที่ทำให้ตาย (Rosen และคณะ, 2019) ค่า IL-6 และ TNF ซีรัมสูงสุดได้ เพิ่มขึ้นในหนูเมาส์ S1R KO ที่ทดสอบ LPS FLV ลิแกนด์ของ S1R ได้เพิ่มอัตราการรอดในโมเดล หนูเมาส์สำหรับการอักเสบที่มี IRE1 เป็นตัวกลาง และเยื่อบุช่องท้องอักเสบที่เหนี่ยวนำโดยอุจจาระ การรักษาด้วย FLV ได้ป้องกันหนูเมาส์ WT จากการตายซึ่งเหนี่ยวนำโดยการช็อกจากเอนโดท็อก ซิน ขณะที่ไม่พบผลที่มีนัยสำคัญในสัตว์ S1R KO ซึ่งบ่งบอกว่าผลต้านการอักเสบของ FLV น่าจะมี S1R เป็นตัวกลาง

โรคปลอกประสาทเสื่อมแข็ง (MS) เป็นโรคการเสื่อมของระบบประสาทเรื้อรัง จากการอักเสบและ ปลอกประสาทอักเสบ SSRI เช่น เชอร์ทราลึนได้แสดงถึงผลในการปรับภูมิคุ้มกันในโรคระบบ ประสาทส่วนกลางอักเสบจากออโตอิมมูนในการทดลอง (EAE) ซึ่งเป็นโมเดลของโรค MS ในหนู เมาส์ (Taler และคณะ, 2011) และโมเดลโรคข้ออักเสบรูมาตอยด์ของหนูแรท (Baharav และคณะ, 2012) FLV สามารถลดความรุนแรงของ EAE ในหนูแรท แม่ในกรณีที่เริ่มการรักษา 12 วันหลังจาก เหนี่ยวนำ EAE (Ghareghani และคณะ, 2017) หนู EAE ที่ได้รับการรักษาด้วย FLV ได้แสดงถึง การลดลงของระดับซีรัม IFN-γ และการเพิ่มขึ้นของไซโตไคน์ IL-4, ส่งเสริม, และต้านการอักเสบ ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับหนูแรท EAE ที่ไม่ได้รับการรักษา ปริมาณ FLV ที่ใช้ในการทดลอง เหล่านี้เป็นการเอ็กซ์ทราโพเลท (จากพื้นที่ผิว) เป็นปริมาณของ FLV ที่ได้รับการอนุมัติให้ใช้ใน มนุษย์

ด้วยเหตุนี้ FLV จึงน่าจะช่วยรักษาการอักเสบในโมเดลการอักเสบต่างๆ *ในร่างกาย* ข้อมูลของสัตว์ เลี้ยงลูกด้วยนมที่ไม่ใช่มนุษย์หรือโมเดลหนูแฮมสเตอร์ของการติดเชื้อ SARS-CoV-2 น่าจะช่วยให้ ทราบมากขึ้นว่า FLV อาจเป็นยาที่มีประโยชน์สำหรับผู้ป่วยโควิด 19 หรือไม่ รวมไปถึงต่อกลไกที่ เกี่ยวข้อง

ผลทางคลินิกของฟลูวอกชามีนสำหรับโควิด 19

ในการศึกษาเบื้องต้นแบบสุ่มและอำพรางสองฝ่ายครั้งหนึ่งในผู้ป่วยนอกที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งป่วยด้วยโค วิด 19 แบบแสดงอาการ ผู้ป่วย 80 คนได้รับการรักษาด้วย FLV มีแนวโน้มที่จะมีอาการทรุดลงทาง คลินิกเมื่อผ่านไป 15 วันน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับ 72 คนที่ได้รับยาหลอก (Lenze และคณะ, 2020) ผู้ป่วยที่มีคุณสมบัติเหมาะสมได้สมัครเข้าร่วมภายใน 7 วันนับจากเริ่มมีอาการ ข้อมูลเหล่านี้ น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย FLV ไม่มีรายใดที่อาการทรุดลง ในขณะ ที่ผู้ป่วยในกลุ่มควบคุม 8.3% มีอาการทรุดลงทางคลินิก ผู้เข้าร่วมการทดลองได้รับ FLV 50 มก. วันละครั้งในวันที่ 1 จากนั้น FLV 200 มก. วันละสองครั้งเป็นเวลา 2 วัน จากนั้น FLV 100 มก. วันละ สามครั้งเท่าที่ทนต่อฤทธิ์ยา จนถึงวันที่ 15 จากนั้นจึงหยด ในการศึกษาแบบติดตามจากปัจจุบันครั้ง หนึ่งเกี่ยวกับการใช้ FLV เพื่อรักษาโควิด 19 ในช่วงเริ่มแรก พบว่าอัตราการเข้ารักษาใน สถานพยาบาลเป็น 0% (0/65) เมื่อได้รับ FLV และ 12.5% (6/48) ในส่วนที่ทำการสำรวจเพียง อย่างเดียว เมื่อครบ 14 วัน ผู้ที่ได้รับการรักษาด้วย FLV 0% (0/65) มีอาการที่คงอยู่ในระยะยาว เมื่อเปรียบเทียบกับ 60% (29/48) ในกลุ่มผู้ที่เลือกที่จะไม่รับการบำบัด (Seftel และ Boulware, 2021) ตัวทำการ S1R เช่น เอสซิตาโลแพรม และ ฟลูออกซิทีน มีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงที่ ลดลงของการใช้ท่อช่วยหายใจหรือการเสียชีวิต (p < 0.05) เนื่องจากโควิด 19 ในการศึกษาตาม รุ่นแบบใช้ข้อมูลในอดีตเชิงสังเกตการณ์แบบหลายศูนย์วิจัยครั้งหนึ่ง (Hoertel และคณะ, 2021) เนื่องจาก S1R มีบทบาทหลายอย่างดังที่ได้พิจารณาในที่นี้ ทั้งการอักเสบ การรวมตัวของเกล็ด เลือด กิจกรรมต้านไวรัส เป็นต้น และข้อมูลไม่นานมานี้ในมนุษย์ซึ่งน่าสนใจอย่างยิ่ง จึงมีความ เป็นไปได้สูงที่ตัวทำการ S1R เช่น FLV น่าจะสร้างผลกระทบที่สำคัญต่อการดำเนินโรคของผู้ป่วย โควิด 19 ในช่วงเริ่มแรกของโรค

การอภิปราย

กำลังมีการศึกษาแบบสุ่มในผู้ป่วย 880 คน และน่าจะให้คำตอบที่แน่ชัดได้ในระดับหนึ่ง (Lenze, 2020) ผู้ป่วยในประเทศสามารถเข้าร่วมการศึกษานี้ได้จากที่บ้านโดยไม่มีค่าใช้จ่าย อย่างไรก็ ตาม *เมื่อพิจารณาถึงเหตุวิกฤติในปัจจุบัน* ซึ่งคาดว่าจะเลวร้ายลงก่อนที่วัคซีนจะส่งผล มีผู้สงสัยว่า หลักฐานเกี่ยวกับ FLV สำหรับโควิด 19 มีความชัดเจนเพียงพอที่จะปรับเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติ หรือไม่ เพื่อให้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลลัพธ์ในผู้ป่วยโควิด 19 ได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น (Sukhatme และ Sukhatme, 2021) กลุ่มระบบสุขภาพขนาดเล็กควรพิจารณาวิธีการนี้พร้อมกับเตรียมเครื่องมือ ต่างๆ เช่น คลังข้อมูลระดับท้องถิ่นหรือระดับภูมิภาค เพื่อติดตามผลแบบเรียลไทม์ หากพบว่ามี ประสิทธิภาพคล้ายกับการทดลองแบบสุ่มในกลุ่มเล็ก (Lenze และคณะ, 2020) ก็ควรจะเห็นได้

อย่างชัดเจนได้จากข้อมูลดังกล่าว เพื่อความระมัดระวัง ข้อแนะนำในการปฏิบัติควรแนะนำให้ผู้ดูแล ผู้ป่วยพิจารณาการให้ FLV สำหรับผู้ป่วยโควิด 19 + ผู้ป่วยที่มีความเสี่ยงสูงของการพัฒนาของโรค และผู้ที่ไม่มีโอกาสได้รับสารภูมิต้านทานโมโนโคลนซึ่ง FDA ได้อนุญาตให้ใช้ในกรณีฉุกเฉิน (FDA, 2020a; FDA, 2020b) รวมถึงควรตรวจทานข้อแนะนำเหล่านี้อยู่เสมอ

ควรวางแผนการทดลองที่ละเอียดถี่ถ้วนสำหรับตัวบ่งชี้ทางชีวภาพขนาดเล็ก เพื่อประเมินผลเชิง ต้านไวรัส การปรับภูมิคุ้มกัน การต้านภาวะหลอดเลือดมีลิ่มเลือด หรือผลลัพธ์อื่นๆ ในผู้ป่วยที่ได้รับ การรักษาด้วย FLV ในการศึกษาดังกล่าวควรใช้เครื่องมือต่างๆ เช่น การวิเคราะห์โปรตีนและ RNA เซลล์เดียว ขณะที่ทำการรวบรวมข้อมูลของมนุษย์ ข้อมูลพรีคลินิกเพิ่มเติมเกี่ยวกับระบบเพาะเลี้ยง เซลล์ เช่น การเพาะเลี้ยงร่วมกันของเซลล์เนื้อเยื่อบุผิวและเซลล์ภูมิคุ้มกันของมนุษย์อาจจะมี ประโยชน์ (Grunwell และคณะ, 2019) ข้อมูลจากสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่ไม่ใช่มนุษย์และแฮม สเตอร์อาจให้ข้อมูลที่มีประโยชน์เกี่ยวกับจังหวะเวลาการให้ยาที่เหมาะสมที่สุด ปริมาณที่จำเป็น เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพ และกลไกการทำงานใดที่น่าจะมีความเกี่ยวข้องมากที่สุดจากที่มีอยู่ มากมาย

การควบคุมเซโรโทนินในกรณีผู้ป่วยในอาจมีบทบาทที่ควรพิจารณา ที่จริงแล้วหากยานี้ไม่ได้ทำงาน ในฐานะยาด้านไวรัสเป็นสำคัญ แต่ทำงานด้วยกลไกอื่นๆ (เช่น การปรับภูมิคุ้มกัน การต้านเกล็ด เลือด) ยาอาจให้ผลที่พึงประสงค์ในกรณีดังกล่าว ซึ่งการตอบสนองของภาวะอักเสบมากผิดปกติ และเหตุการณ์หลอดเลือดมีลิ่มเลือดเป็นปัจจัยส่งเสริมทางพยาธิวิทยาของโรคอย่างไรก็ตาม จะต้องระวังเกี่ยวกับการเกิดภาวะเซโรโทนินเกินซึ่งคล้ายกับกลุ่มอาการเซโรโทนินดังที่ระบุไว้ก่อน หน้านี้ ดังนั้น อาจสมเหตุสมผลที่จะเริ่มให้ฟลูวอกซามีนในผู้ป่วยที่รับการรักษาในสถานพยาบาล โดยมีความรุนแรงของอาการน้อย แต่ให้สารต้านตัวรับเซโรโทนิน 2 A, B และ C เช่น ไซโปรเฮป ทาดีนหรือเมอร์เทซาปืนในผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงกว่า (ร่วมกับฟลูวอกซามีน) การพิจารณาถึง บทบาทของ FLV ในผู้มีอาการของโควิด 19 คงค้างระยะยาวก็มีความน่าสนใจเช่นกัน ในกลุ่มที่มี ความแตกต่างกันนี้น่าจะมีกลุ่มย่อยซึ่งอาจมีการตอบสนองทางภูมิคุ้มกันที่เบี่ยงเบนจากปกติในระยะ ยาว ซึ่ง FLV อาจให้ผลที่พึงประสงค์ และท้ายสุด FLV อาจมีบทบาทในการรักษาอาการป่วยจาก ไวรัสอื่นๆ ซึ่งเกิดการผลิตไซโตไคน์จำนวนมากในบางลักษณะ (Fajgenbaum และ June, 2020)

ความมีส่วนร่วมของผู้จัดทำ

VPS, AR, SV และ VVS เป็นผู้เขียนและตรวจทานเอกสารนี้ SV เป็นผู้ออกแบบภาพประกอบ ผู้จัดทำทั้งหมดมีส่วนร่วมในบทความนี้และได้อนุมัติเอกสารฉบับที่ส่ง

การจัดสรรทุน

Morningside Center for Innovative and Affordable Medicine ที่มหาวิทยาลัยเอมอรี

ผลประโยชน์ทับช้อน

ผู้จัดทำ VVS ได้รับการว่าจ้างโดยบริษัท GlobalCures, Inc. ผู้จัดทำ AR ได้รับการสนับสนุนการ วิจัยสำหรับการทดลองทางคลินิกเกี่ยวกับการใช้ฟลูวอกซามีนสำหรับโรคโควิด 19 จาก Taylor Family Institute for Innovative Psychiatric Treatment ที่มหาวิทยาลัยวอชิงตัน, Fast Grants และ the COVID-19 Early Treatment Fund และเป็นผู้คิดคันผลงานในการยื่นขอสิทธิบัตรซึ่งยื่น โดยมหาวิทยาลัยวอชิงตันในเซนต์หลุยส์ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับวิธีต่างๆ ในการรักษาโควิด 19 รวมถึงการใช้ฟลูวอกซามีน

ผู้จัดทำที่เหลือประกาศว่าได้ทำการวิจัยนี้โดยไม่มีความสัมพันธ์ทางการค้าหรือทางการเงินที่อาจ ตีความได้ว่าอาจเป็นผลประโยชน์ทับซ้อน

กิตติกรรมประกาศ

เราขอขอบคุณ Farid Jalali สำหรับข้อมูลเชิงลึกทางพยาธิวิทยาของโควิด 19 และภาวะเซโรโทนิน เกินที่ส่วนปลายซึ่งอาจเกิดขึ้นเนื่องจากการปล่อยเซโรโทนินของเกล็ดเลือดมากเกินไป